

A FEKETE ANGYAL LOVAGJAI 2

Egri Zsanna

Fekete angyal lovagjai

2.

Egy lovag titkai

Egri Zsanna

Kiadó: Vikönyv © 2023

ISBN epub: 978-615-6586-12-4

ISBN pdf: 978-615-6586-11-7

Szerkesztő: Városi Emese

Borító: Pixabay

Minden jog fenntartva!

Kérlek, tiszteld meg e könyv íróját, és annak sok-sok ráfordított munkáját, hogy illegálisan nem adod tovább ezt az e-könyvet. Az e-könyv utánkövetésre alkalmas vízjelet tartalmazhat.

Egy lovag titkai

– Éhes vagyok – dörzsölte meg Bálint korgó gyomrát, ám Nándi nem válaszolt, csak továbbra is maga elé meredt.

– Hallod? Valamit csinálnunk kell, mert itt döglünk éhen és... szomjan. Térj már magadhoz! – rázta meg bátyja vállát, aki homályos pillantással nézett rá.

– Mi történt velünk? Miért hagyott el Angyalka? Álmodtuk?

Bálint lemondóan legyintett, majd szeme elé tartott kézzel újra végignézett a tájon. Az előbb látott romokat leszámítva mindenhol erdő vette őket körbe. Tölgyfák álltak rendezetlen sorokban, itt-ott sötét foltokkal tarkítva. A friss zöld leveleket lágyan ölelte át a felhők mögül kibukkanó napsugár. A hajnali fény áttörte magát az eső utáni párán, szabad utat engedve a kutató szempárnak.

Bálint ágaskodott, nyújtogatta a nyakát, valamilyen jelet várt. – *Mi a fenét kellene csinálni? Nándi mindig tudta, merre kell mennünk, de most...* – vetett egy szánakozó pillantást bátyjára, aki ugyanúgy ült a harmatcseppes fűben, ahogy az előzőleg. Feje csüggedten

lógott, szeme üveges tekintettel meredt maga elé. Bálint lábbal megbökte, de Nándi nem reagált.

Az ifjabb fivér csalódottan rázta a fejét.

Annyira várták a pillanatot, hogy ismét a Földön legyenek, és most... – legyintett a levegőbe, majd nagyot kiáltott:

– Igen! Ez az! Juhé! – kurjantott egy óriásit, amitől még testvére is összerezsent. Bágyadtan nézte a magából kifordult öccsét, aki bolond módon ugrándozott.

– Ott van! Ott van! – visongta le-fel szaladgálva, mint egy megkergült birka. – Ott van, ott van a Baltás hegy! – rángatta fel a földről testvérét.

Nándi értetlen pillantással meredt a távolba, csüggedten rázta a fejét.

– Nem lehet, mert felrobbant, amikor...

– Dehogynem! – lelkesedett fel Bálint, nagyot lendítve testvérén, aki majdnem el is veszítette az egyensúlyát. – Látod ott balra? – mutatott a szikla felé. – Az a templom és mellette ott a régi iskola.

– Na és? A legtöbb faluban így van.

– Nem! Ez biztos, hogy a mi hegyünk, a mi barlangunk. Vissza kell mennünk! – ugrált izgatottan, míg Nándi rezignált arccal nézte.

– Jó, menjünk, hátha... hátha ott vár Angyalka.

– Hagyd már! Úgy hagyott itt bennünket, mint eb a szaharát, azt sem mondta, hogy bakfitty. Térj már magadhoz! Nem valók vagyunk mi az angyalokhoz, de még csak holmi lovagokhoz sem. Szerintem ezt mindketten álmodtuk vagy úgy be voltunk rúgva, mint az albán csacsi és csak képzeltük az egészet. Te meg még mindig másnapos vagy, azt meg tudjuk, hogy kell kezelni... Kutyaharapást szőrivel – kacsintott a bátyjára és még kedélyesen hátba is veregette.

– Azt hiszem igazad van – vakarta meg a füle tövét Nándi. – Legalább enni kellene valamit, hogy legyen erőnk visszamenni – tekergette a nyakát, míg meg nem akadt a szeme egy csüngő ágú fán. – Nézd csak! Van ott egy almafa – mutatott az apró gyümölcsöktől roskadozó ágakra.

– Vadalma – fintorgott Bálint. A fanyar gyümölcs gondolatától is összehúzódott a szája, mégis követte testvérét, aki felélénkülve az élelem felé vette az irányt. –

Éhes ember ne válogasson – morogta maga elé. A szájában azért még érezte a lovagoktól elcsent sülték ízét.

Miután valamennyire elverték éhségüket, Nándi is jobban körbenézett és egyre jobban kezdte hinni, hogy részegségükben tévedtek el, de ugyanakkor felkeltette érdeklődését a völgyben levő ásatás.

– Te, Bálint! Nézzük meg, hátha van valami meló ott, és ha kapnánk egy kis pénzt...

– Aha – piszkálgatta Bálint egy vékony gallyal a foga közé szorult savanykás gyümölcs maradványait.

Nagyot nyelt a gondolatra, hogy valami normális kaja is akadhat odalent. Nem gondolkodott sokat, nekilendült a lefele vezető útnak.

– Várj! Jövök én is – loholt utána Nándi.

Bármennyire is nagy volt a lelkesedésük, a hegyről itt sem volt egyszerű lejutni, mintha a sors is meg akarná nehezíteni az útjukat. A hajnali párából még síkos volt a lejtő. Néhol kisebb szikladarabok meredeztek az ég felé, időnként aljas módon akadályozva a hegyről ereszkedőket, mert bizony nem mindegyik emelkedett ki az évek alatt összegyűlt avarból. Mindez apró kellemetlenség volt a testvérek számára. Rutinos

hegymászóként hamar leértek, és jól látták a nyüzsgő embereket, akik éppen egy ócska kisbuszról kászálódtak le. A férfiak csapata egyenesen a két egymás mellett álló sátor felé tartott. A mező közepén szorosan összeépítve állt a nagyméretű terepmintás és a kisebb szürke katonai sátor. A férfiak a nagyobb sátorból szerszámokkal, talicskával megrakodva tértek vissza, míg egyikük követte őket egy nagyobb kosárral a kezében. Minden olajozottan történt, a szerszámok halomban, az emberek csoportokba tömörülve.

A testvérek nagyokat nyelve figyelték a csoportot, hiszen abból a távolságból is jól látszott, hogy a férfiak esznek. Meggyorsították lépteiket, ami azért nem volt túl egyszerű, mert a lejtő éppen elég síkos volt. Mire kibontakoztak a bokrok sűrűjéből, a munkások már mindannyian talicskát toltak vagy vállukra vetett szerszámokkal tartottak az ásatás területére. A fivérek csalódottan látták, hogy a kosár is eltűnt.

A katonai sátor ajtaját képező sátorlapok hanyagul lengedeztek, majd egy erősebb szélroham felcsapta a sátorlapot, láthatóvá téve a bent ülőket. Odabent egy idősebb férfi mélyedt el a szétszórt papírlapok, térképek rengetegében, míg mellette egy fiatal, farmernadrágos leányzó verte szorgalmasan a klaviatúrát.

A szabadban néhány talicskás ember fújta a cigarettafüstöt, míg a mélyedésben fiatalabb és idősebb férfiak térdepeltek vagy guggoltak ecsettel a kezükben. Távolabb izmos férfiak hada csákánnyal, lapáttal felszerelve egy meredélyre kapaszkodott, ahol a sziklafalból már üregek voltak kivésve. Hátra sem néztek, ahogy a gödörben dolgozók sem emelték fel a fejüket, amikor a testvérpár hangosan köszönt. Egyedül a cigarettázó kubikosok fordultak feléjük, akik alaposan megszemléltek a két szakadt alakot.

– Munka kellene? – mordult oda az egyik.

– Mert itt adomány nincsen – tromfolt rá egy másik, míg a harmadik röhögve kiegészítette a mondatot.

– Hacsak a fizetést nem hívjuk annak.

– Mi tudunk dolgozni, jó erőben vagyunk – húzta ki magát Nándi. Bálint is megmozgatta vállát, karját

kifeszítette, hadd lássák amazok, hogy vékony testalkata ellenére van ott izomzat.

– Na, azt itt kell is – bólintott az idősebb munkás és fejével az egyik irányba biccentett. – Van ott egy rakás kiásni való. – Menjetek csak a sátorba, ott van a főnök. Már most is munkába állhattok, estére meg ki is fizetnek benneteket – húzta el a száját, hiszen látszott, hogy a két szakadt alaknak igencsak szüksége lehet némi élelemre meg pénzforrásra, ha már arra vetemedtek, hogy munkáért kuncsorogjanak.

– Köszönjük – intett feléjük Nándi és máris a sátor felé fordult.

– Van ott egy kis früstök is, de igyekezzetek! Nem fogunk helyettetek dolgozni – szólt utánuk az előbbi férfi.

– Mi? Az mi? – kerekedett el Bálint szeme.

– Kaja – szúrta a fogai közül Nándi, ettől az ifjabb rögtön nagyobb lendülettel indult a sátor irányába.

– Jó napot! Itt kaphatunk munkát? – köszönt be udvariasan Nándi, aki azért még tudta az illetet, és bizony

abban a pillanatban nagyon is kellett szakadt megjelenésük mellé. Eléggé megviselték őket az elmúlt napok-hetek történései. Bár mindezek ellenére mire a Földre értek, a ruháik sem tűntek olyan koszoknak. Igaz, szebbek nem lettek, csak valahogy rendezettebbek.

– Igen, jöjjenek csak – mosolygott a szőke leányzó. Bálintnak is vigyoroghatnékja támadt és egyenesen odasietett hozzá.

Nándi komoly arccal az idősebb férfi asztala elé járult, aki egy másodpercre felnézett és csak a fejével biccentett a lány felé. Nándi összehúzott szemmel meredt az ősz férfira. – *Honnan olyan ismerős?* – ráncolta a homlokát. Olyan érzése támadt, mintha már rég ismerné azt az idős, szigorú arcú férfit. Ugyanakkor rossz érzés járta át, mintha félni vagy gyűlölnie kellene azt az embert.

– Kérem a papírjaikat – csicseregte a lány, amitől Bálint arcáról rögtön lehervadt a mosoly.

Papírok? Miféle papírok? Voltak irataik, igazolványuk meg ilyesmi, de azok mind a barlangban maradtak, no meg nem is nagyon használták, hiszen a környező falvakban mindenki ismerte őket.

– Nekünk... nekünk nincsenek meg az irataink, mert...
mert...

– Jaj – kapta szája elé a kezét a leányzó –, csak nem a Baltás hegy mellől jöttek?

A fivérek felkapták a fejüket, úgy meredtek a szörnyülködő lány felé, de az már nem is figyelt rájuk, egyenesen az idős férfinak magyarázott.

– Képzeld, Nándor bácsi! Mintha felrobbant volna a hegy. Mamám ott lakik nem messze, ő mesélte, hogy milyen szörnyű volt. A falu szélső házainak az ablaka betört, pár rozoga kunyhó össze is omlott. Mi is hallottuk a rádióból, hogy robbanás történt, pont arra amerre a Mami lakik. Anyuék rohantak, hogy nem lett-e baja, de az öreglány olyan, mint a macska, mindig a talpára esik. Ezt apám mondta anyámnak – darálta levegővétel nélkül, majd kis szünet után folytatta: – Maminak pont ott van a kis háza a Baltás hegy lábánál. Tudja, Nándor bácsi, mi elég ritkán tudjuk meglátogatni, de szerencsére neki semmi baja... – mentegetőzött a lány, nem mintha szükség lett volna rá, hiszen az idős férfi arca meg sem rezdült, nemhogy rosszallotta volna a családlátogatások

mennyiségét vagy esetleg bármiféle családi kapcsolat meghatotta volna.

Kicsit felvonta a szemöldökét, mindössze ennyi érzelem tűnt fel az arcán. *Mintha kőből lennének a vonásai* – suhant át Nándi gondolatain, miközben meg is akadt a férfi nevén. Nem volt átlagos név, különösen az ő köreikben, és igazából hasonlóról sem hallott az árvaházban. Saját magán kívül nem is ismert ilyen nevűt. Bálintnak is felszaladt a szemöldöke, de neki elsősorban a robbanás szó tűnt fel. Talán mégis igaz, hogy részegek voltak és a detonáció dobta le őket a földre, nem pedig valami angyal. No, de akkor mégis hogy kerültek több kilométerre, egy hegy tetejére? Vakarta keményen a fejét, de semmi értelmes magyarázat nem jutott eszébe.

Pillantása összeakadt Nándi szúrós tekintetével, grimaszoltak és mindketten felhúzták a vállukat. A gondolat összezavarta őket és csak bámulták egymást. Vajon mi történhetett és miért nem emlékeznek pontosan az eseményekre? Tényleg a robbanás volt, vagy csak egy részeg álom?

– Meghalt valaki? – rázta fel a fivérek a férfi hangja, amire mindketten a lány felé fordultak, hiszen ő ismerte az eseményeket.

– Igen, azt mondta a mamám, hogy ketten. – Elakadt a lélegzete, a szeme óriásira kerekedett, mint aki csodát lát, és láthatóan nehezen bökte ki a szavakat: – Két férfi, akik a hegyen lak... laktak. Maguk azok a... – kapta szája elé a kezét –, akik meg... meghaltak?

Bálint megkönnyebbülten elvigyorodott, mégis csak jobb, ha menekültnék nézik őket, mint égből pottyantottnak. Végigmutatott magán és testvérén:

– Így néznek ki, akik meghaltak?

A lány alaposabban végigmérte a testvéreket, még a szava is elakadt, ami az előbbi szófolyamot követően igencsak feltűnő volt. Egyszeriben nem tudta eldönteni, hogy tényleg ez az a két megmenekült férfi, akiről szó volt, vagy valamilyen cirkuszból, netalán egy elmeotthonból menekülteket lát. Hosszan hallgatott, zavarában ujján forgatta az ezüstgyűrűjét.

Valóban nem volt hétköznapi látvány a két fivér. A visszatérésük után mintha megtisztult volna a ruhájuk, de még az arcukról is eltűnt a borosta. Hajléktalan életükben

gyakran megesett, hogy se nem borotválkoztak, se nem nyíratkoztak, bár lent a faluban volt egy öreg borbély, aki némi kert körüli munkáért rendbe hozta a fizimiskájukat.

Most éppen úgy festettek, mintha a borbély műhelyéből érkeztek volna, csak a ruházatukat útközben elcserélték egy csapat bohóccal. Egyik lábukról a másikra álltak, maguk is érezték, hogy az adminisztrátor lány valamiért elbizonytalanodott. Nándi összeszorította a száját és legbelül imádkozott, nehogy emiatt kerüljenek megint utcára.

Már-már kezdett a csend kínossá válni. Az idős férfi egy rövid pillanatra felnézett a munkájából és a lányra pillantott. Úgy tűnt, neki is szokatlan a csönd. Megköszörülte a torkát, megrántotta a vállát és megtörte a hallgatást.

– Ha nincs semmi bajuk, akkor dolgozhatnak, nem kell az igazolvány – fordult vissza a papírjaihoz.

Ezután rá sem hederített a két fiatalabb férfira, akik megpördültek és újra Nándorra meredtek, mintha csodát látnának. Bálint kíváncsi tekintete végigfutott az asztalon heverő papírokon, de azok nem igazán mozgatták meg a

fantáziáját, annál inkább az alóluk kivillanó fémdarab, mely ezüstösen csillant meg az asztali lámpa fényében.

Bálintnak még a lélegzete is elakadt, úgy meresztette a szemét, hogy majd kiugrott a helyéből. Igyekezett minél több részletet kivenni. Volt ott két különböző fémdarab is, amit bár belépésükkor az öreg gondosan betakart, ám most egy óvatlan mozdulattal lesöpörte róluk a papírhalmazt. Kivillant a fém, ezüstös cirádák, finoman munkált arany betétek csillogtak szemvakító fényesen. Bálint biztos volt benne, hogy csakis valami kincs lehet, erőltette a szemét, de csak tippelni tudott, hogy kardok lehetnek. Nagyot nyelt és oldalazva igyekezett közelebb húzódní az öreg asztalához, hogy pontosan felmérje a tárgyakat. Nekiütközött Nándinak, aki köszoborként meredt maga elé.

Nándit sokkal jobban érdekelte maga az idős férfi, a kardok szemébe sem ötlöttek. Őt nem hagyta nyugodni a gondolat, honnan ismerheti azt az embert. Az elmúlt tíztizenkét esztendőben megismertek sok idősebb helybélit a hegy lábánál levő falvakban, de egyáltalán nem emlékezett hasonló fazonú alakra.

– Jól van, jól van, csinálom máris a papírokat. Alkalmi munkával tudjuk alkalmazni magukat. Kérek egy nevet – nyújtotta a nyakát Nándi felé az adminisztrátor lány.

– Kovács Nándor – dobta oda a szót, miközben nem vette le a szemét az idős férfiről. Úgy vonzotta a tekintetét, mint valami mágnes.

– Jé! Úgy hívják, mint magát, Nándor bácsi – lelkesedett a lány.

Az öreg felnézett a papírhalomból, akkor vette észre a véletlenül kitakart kardokat. Bálint nagy bosszúságára sebesen rásepert egy adag iratot, pedig a fiú már majdnem kinézte a vésetet a kard markolatán. *A francba! Pont most kellett az öregnek észrevennie. Ez olyan izgalmas, valamelyik filmben már láttam ilyet. Mi is volt benne?* – törte a fejét, de olyan régen láthatott tévéadást, filmet meg...

– És? Nem ritka név a Kovács – szólt egykedvűen a férfi, miközben visszahajolt az irataihoz, újabb réteg papírt húzva a kardokra, mintha csak Bálintot akarná bosszantani, aki végül inkább visszafordult testvéréhez, de az nem figyelt rá.

Nándi még mindig feszülten mustrálta a férfit és hirtelen ezer kérdés merült fel benne. Bálint megbökte, és csak fejével biccentett az idősebb Nándor felé, egész pontosan a kardok irányába. Nándi grimaszolt egyet, hiszen ő már csak egy rakás papírt szemlélhetett meg.

– Itt a szerződés, ez most tizenöt napra szól, ennyi a bér és itt kell aláírni – tolta Nándi elé a papírt a lány és hadarta tovább a mondanivalóját. – A nevem Erika és én fogom minden délután kifizetni a juttatásukat. Kapnak napi kétszeri étkezést, kávét és ásványvizet. És magának mi a neve? – fordult csücsörítve a fiatalabb fivér felé.

– Kovács Bálint – kacsintott vigyorogva a lányra, aki kissé elpirult, úgy kérdezte a többi adatot.

– Testvérek? – emelkedett ki a papírhalmazból a férfi. Arca szinte mozdulatlan volt, de úgy tűnt az egyik arcizma nem engedelmeskedett, mintha idegesen rángott volna. Nándi összehúzott szemmel meredt arra az egyetlen izomra, amely a baloldali szájzugban lüktetett. Észbe kapott és gyorsan elfordult, úgy bökte ki az egyértelmű választ.

– Igen, testvérek vagyunk, én vagyok az idősebb – súgta, miközben a szája bal szegletében egy apró izom

önálló életre kelt. Gyorsan odacapott, hogy elrejtse, de igazából nem volt ki elől.

Bálint egyre nagyobb figyelmet mutatott a szőke lány irányába, aki időnként felnézett az irományából és egy kedves mosollyal viszonzta a férfi érdeklődő pillantását.

Nándi még mindig a szeme sarkából próbálta az öreget lesni, de az addigra ismét elmélyedt a munkájában.

Erika, aki igen élvezte, hogy végre fiatal, jóképű férfival szemezhethet, hamar túltette magát a fura öltözködési stílusán, amit betudott a balesetnek. A végén meg is szánta a testvéreket. *Szegények, ki tudja, hány helyről szedték össze ezeket a göncöket. Mami szerint nem maradt ott semmi, ami meg van, az mind betemette a szikla. Nem csoda, hogy nincs semmijük* – pillantott fel Bálint égbék szemébe, aki egyfolytában őt bámulta.

Szánta a férfiakat, de igencsak furdalta az oldalát a kíváncsiság. Nem is fogta vissza magát. Előadta, hogy mi minden vár a fivérekre és mivel imádott fecsegni, hirtelenjében még azt is elmondta, hogy másnap megérkezik az igazi nagyfőnök a lányával, mert hát Nándor bácsi is a vezetőjük, de amaz fizet mindent. Azért még kioktatta Bálintot, hogy óvakodjon a főnök lányától,

mert bár az igen szép, de... – itt halkán súgta az éppen aláírni készülő Bálintnak – van valami stiklije, ahogy az apjának is. Elég furák – ujját a halántékára helyezve jelezte, hogy azoknak ott bent nincs valami rendben.

– Miért? Mi van velük? – sutyorogta vissza Bálint egészen közel hajolva a lányhoz, aki boldogan osztotta meg vele azt, amit tudott. A sok mogorva munkással nemigen lehetett ilyesmit kitárgyalni, de még Nándor bácsi is lehurrogta, amikor felhozta ezt a témát. Végre kifecseghette a gondolatait és Bálint igen figyelmes közönségnek bizonyult.

– Nem nagyon ereszkednek le hozzánk, csak jönnek és máris mennek. A nagyfőnök – vette halkabbra Erika és még közelebb hajolt Bálinthoz – csak egy dolgot néz meg mindig – sutyorogta halkán.

– Mit?

– Az egy hete kiásott termet. Az valami lovagterem. És mindig azt kérdezi, hogy találtak-e ott valamit, de ha van ott...

– Ne fecsegj, Erika! Csináld a dolgod! – fordult felé az idős Nándor. Még az ujját is felemelte figyelmeztetően. A lány ijedten kapta kezét a szája elé.

– Csinálom, csinálom, Nándor bácsi – kapott ki a fiókjából egy nyomtatványt, de azért még gyorsan rákacsintott Bálindra.

Bálint csak vigyorgott, régen volt már ilyen figyelemben része, vagy talán sosem. Ilyen lány normál körülmények között rá sem nézne. Ez meg itt... Annyira elmerült az érzésben, hogy észre sem vette bátyja zavarodottságát, aki még mindig a rángatózó izmon gondolkodott.

Erikának csak rövid időre állt be a szája, és már vette is a levegőt, hogy újabb információkat osszon meg a hallgatóságával. Bálint szívesen hallgatta volna, ha éppen hangosan meg nem kordul a gyomra.

– Éhes? – csodálkozott rá a lány.

– Hát... Nem ettünk már egy ideje.

– Jaj, de buta vagyok, ha átmennek a másik sátorba, ott az asztalon van egy hűtőtáska meg egy nagy kosár, azokban van tán még ennivaló. Majd lesz ebéd is, bőséges szokott lenni és ha... eltesznek belőle, lesz vacsora is. Este kifizetem a mai bérüket – kacsintott huncutul Bálindra, aki teljesen magánkívül került a gondolatra, de nem a kaja vagy a pénz foglalkoztatta, inkább az, aki mindezt mondta.

– Csak igyekezzenek azzal az evéssel, mert addig nincs fizetség, míg az adott munkát el nem végzik – mordult oda a férfi.

A testvérek összenéztek, Nándi fejével intett a kijárat felé. Bálint gyorsan átvette a szerződését, még egy parányi időre elmélyedt a lány szemében, mielőtt a bátyja kirángatta. *A mindenségit! Micsoda bige és engem bámul? Tán rám ragadt valami odafent? Basszus, muszáj most kimenni?*

A lány még utánuk szólt, ami pont elég volt arra, hogy Bálint megtorpanjon.

– Odakint keressétek Bakó Istvánt, ő a munkavezető. Megmutatja, mit kell csinálnotok – váltott át Erika tegeződésre.

– Talicskát, ásót, lapátot és csákányt vigyenek magukkal! – tromfolt rá az öreg, ezzel el is vette a kezdődő románc varázsát.

A fivérek bólintottak és kimentek a szabadba. Bálint, feledve a flörtölést, két lépéssel a másik sátorban termett, testvére a nyomában. Azonnal rávetődtek a kosárra és becipzározott hűtőtáskára, ebben volt a vágyott élelem. Nem kellett biztatni magukat, úgy estek neki, mint egy

csapat éhező farkas. Egyáltalán nem fogták vissza magukat, Nándi teleszájjal fordult az öccséhez.

– Valami nem stimmel a druzsámmal.

– Kivel?

– Az öreggel, valami... – hallgatott el maga elé bámulva.

– Mi nem tetszik? – nyelt le egy nagyobb falatot Bálint, ami egy pillanatra megakadt a torkán, de egy nagy krákogással legyűrte.

– Valami... valamit érzek...

– Mit? Azt, hogy végre normális kaja van a beledben?

– forgatta meg a szalámis szendvicset Bálint és úgy nézett a kikandikáló szalámivégekre, mintha a világ legdrágább kincse volna.

– Nem tudom, nem tetszik ez nekem.

– Á, neked semmi nem tetszik, mióta... itt vagyunk. Ez a mi otthonunk, a Föld, te meg oda fentre vágysz – mutatott az égre, miközben a kezében tartott kenyérre rászállt egy légy, ami végigaraszolt a szalámidarabon. – Hé, az az én kajám! – kapott a rovar felé.